

mindst Indsigt i hans Forhold, kunde opnaae en Skatteansættelse, som var ham gunstig, saa er der vel ingen Anledning til at antage, at de øvrige af Skattecommissiøns Medlemmer ikke skulde kunne gennemskue det Motiv, som saaledes havde ledet ham, og de vilde maaskee deri finde en forøget Opfordring til at eftergaae hans Status ret noie og ansætte ham høiere. Den ærede Rigsdagsmand har heller ikke fundet, at det var en tilstrækkelig Garantie for Skatteansættelsens Rigtighed, som den offentlige Fremlæggelse af Fortegnelserne kunde frembyde, da man her i Landet i Almindelighed var utilbøielig til Angiveri. Jeg kan ikke nægte, at jeg deler denne den ærede Rigsdagsmands Ansættelse om, at man her i Landet ikke er tilbøielig til Angiveri; men jeg troer, at der gives forskjellige Arter af Angiveri, og at den Art af Angiveri, som den ærede Rigsdagsmand ved denne Leilighed eksempelvis anførte, navnlig af Tolddefraudationer, har en anden Charakter end den, der vil blive Spørgsmaal om, naar Medborgere, ved at see den offentlig fremlagte Skattefortegnelse, maatte finde, at Nogen var for lavt ansat; jeg troer ikke, at den offentlige Mening vilde betegne det som Angiveri, om man gjorde Over eller Underattecommissiønen opmærksom paa, at der mulig kunde finde en Feiltagelse Sted. I Tilfald troer jeg, at det er her tillands ikke ualmindelig antaget, at en saadan offentlig Fremlæggelse har sin Nytte; thi, hvis jeg ikke tager fejl, har netop de forskjellige Ansættelser til Næringsstat her i Landet været offentligt fremlagte. En Hovedindvending har den ærede Rigsdagsmand fundet ved at tage Hensyn til Lovudkastets § 23, fordi han mener, at der derved gives Regjeringen en altfor stor Indflydelse paa Indkomsskattens Ansættelse, og det en saa stor Indflydelse, som neppe skulde være kjendt i noget andet Land. Den ærede Rigsdagsmands Argumentation i saa Henseende støtter sig derpaa, at Regjeringscommissairen jo ikke er Ansættelses Embedsmand og altsaa maa gjøre, hvad Finansministeren beslutter, og at det, naar Regjeringscommissairen er berettiget til at forelægge ethvert Tilfælde, om hvilket han ikke kan blive enig med Skattecommissiøns øvrige Medlemmer, for Fi-

nansministeren, saa egentlig vil sige, i sidste Instans at lægge enhver Ansættelse i Ministerens Haand. Det kan jo vel synes saaledes, naar man holder sig ligefrem til Ordene, men for det Første maa jeg erindre om, at Regjeringscommissairen ingenlunde i den Forstand er Finansministeriets Embedsmand, at han skulde betragtes som en paa den Maade af Finansministeriet lønnet og stillet Embedsmand, at han kun i alle Tilfælde handlede efter umiddelbar Instrux fra Finansministeriet; det er en Selvfølge, at det ikke kan være muligt, at Regjeringen skulde ville ansætte og at Rigsdagen skulde give de fornødne Midler til formelig at ansætte 104 Embedsmænd; han bliver altsaa ikke i den Forstand Embedsmand, han bliver Regjeringens Organ, han bliver Den, der skal varetage Statskassens Tary ligeoverfor disse forskjellige Interesser, men hans Forhold bliver dog unægtelig et ganske andet end en almindelig Embedsmands. Jeg troer for det Første saaledes, at der ikke er nogen Grund til at frygte for, at Regjeringscommissairen nogetsteds skulde blive et saadant af Finansministeren afhængigt Creatur, at han skulde ville indlade sig paa, paa den Maade at hændre hele Sagen i Finansministerens Haand; men jeg troer desuden, at der gives en ligesaa stor Garantie i den Betragtning, at det virkeligt vil være overmaade lidet fristende for Finansministeren, paa den Maade at faae med alle disse Skatteansættelser at gjøre; jeg indseer ikke, hvorledes det skulde blive Finansministeren muligt at overkomme det, og jeg kan heller ikke indse, at der skulde være nogen Tilbøielighed dertil hos nogen Finansminister, især naar hensees til det almindelige Odium, som vilde følge af, at han tragede efter at faae alle mulige Skatteansættelser ind til sin Afgjørelse, og da forholdene dem. Jeg kan nu for mit Vedkommende aldeles ikke have Noget imod, at der substitueres noget Andet istedetfor de Ord, der staae i Lovens § 23, naar kun en lignende Garantie, som den, der er tilstøttet, herved kan faaes; der menes jo blot, at Regjeringscommissairen skal varetage Statskassens Tary, han skal, hvor han finder, at Statskassens Tary ikke varetages paa en tilbørlig Maade, kunne standse den hele Stat-